

Llei de Policia: un pas endavant?

Miquel Sellarés es pregunta si la nova llei de policia serà positiva. L'ex-director general de Seguretat Ciutadana planteja futurs canvis en el departament.

Fa uns dies, vaig assistir a les sessions plenàries del Parlament de Catalunya en què es debatia la Llei de la Policia de la Generalitat de Catalunya. Feia quasi dos anys que no assistia a cap sessió i no puc pas negar que, tot i el profund respecte i adhesió que em mereix la primera institució de Catalunya, cada vegada em fa més l'efecte que no se sap ben bé si interessa el que s'hi discuteix i aprova, ni quina és la seva importància política i de sobirania.

De la intervenció de CiU, de la mateixa consellera Maria Eugènia Cuenca, o de la del PSC, es despenia que el que allí es deia, feia o aprovava no era important. La negociació es feia fora de la nostra màxima institució nacional, entre els senyors Miquel Roca i el ministre Belloch, o entre els presidents Pujol i González. Aquesta era la trista realitat.

És evident que la discussió d'aquesta llei ha sotragat amb força els estaments professionals de la Policia de Catalunya. Les diverses manifestacions i documents de protesta elaborats pels principals sindicats dels Mossos d'Esquadra oposant-se a punts fonamentals d'aquesta llei, o el manifest signat per 124 caps de les policies locals de Catalunya ho demostren. Però quina importància tenen aquests col·lectius, que durant onze anys han sofert la incompetència i la manca de voluntat política de tirar endavant un model de policia català? La Llei ha estat discutida al marge d'aquests professionals, i amb prepotència i a corre-cuita s'ha fet una llei que ha marcat molt positivament els Mossos d'Esquadra, però que ha oblidat i sacrificat una llei de la Policia de Catalunya que inclogués les nostres policies locals, sempre irracionalment oblidades.

La consellera Maria Eugènia Cuenca, amb la candidesa potser de no conèixer la problemàtica dels professionals de la Policia de Catalunya, va manifestar la seva sorpresa per les oposicions i recels que ha provocat la Llei, i en primer terme, pel punt que permetria la incorporació de membres dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat als Mossos d'Esquadra. I és que potser la consellera oblida-

Manifestació. Seria bó que els Mossos d'esquadra deixen aviat de ser una policia a mig camí.

va que, als centenars i centenars d'hommes i dones que formen la Policia de Catalunya, Mossos d'Esquadra i policies locals, mai no se'ls hauria acudit de fer-se "policías nacionales" ni guàrdies civils, i menys, pensar que podrien ser comandats per persones procedents d'aquests cossos policíacs. Els havien dit que, tot i el respecte que hom tenia pels CFSE, serien ells la Policia de Catalunya, amb majúscules, i que s'evitarien els tics, les maneres de fer i la imatge que tenien els ciutadans de la policia, que Catalunya seria capaç de constituir una institució de policia pròpia, amb la seva pròpia idiosincràsia. Tot un repte.

I és que entre els professionals de la Policia de Catalunya hi havia la confiança –i encara en queda una mica– que el president Pujol, que segur que vol deixar una empremta pròpia en la reconstrucció nacional de Catalunya, seria capaç de repetir amb la Policia de Catalunya l'èxit assolit amb TV3 i Catalunya Ràdio. I és que, fa onze anys també, el

govern de Madrid, d'una forma indirecta, va oferir en certa manera el traspàs de TV2 i Ràdio-4, però hom va optar per un model jove i dinàmic, un model propi que ha triomfat: TV3-Catalunya Ràdio. I avui, per desgràcia, sembla que en policia s'opta per TV2 i Ràdio-4, i pitjor encara, perquè almenys en aquella televisió i aquella ràdio hi havia molts i excel·lents professionals i quadres catalans. Caldria preguntar-se on són aquests excel·lents professionals i quadres dels CFSE a Catalunya.

I és que els professionals de la Policia de Catalunya són desconfiats. Ja no són aquelles persones il·lusionades de fa uns anys, que anaven amb un lliri a la mà, que creien en una classe política que després els ha decebut pel seu desinterès sobre la qüestió. Sols calia veure el Parlament de Catalunya el dia de les sessions de la Llei de Policia. Un espectacle lamentable.

Ara, i potser per a augmentar la sorpresa de la consellera Maria Eugènia Cuenca, persona que respecto i que no sé ben bé qui va enredar en aquesta funció, caldria demanar-li, per evitar nous desenganys (acords Pujol-Corcuera, etc.), que expliqués seriosament al col·lectiu policíac de Catalunya qui és l'equip humà i professional que durà a terme la negociació amb Madrid i desenvoluparà el model policíac proposat, i amb quines garanties, perquè l'actual inestabilitat política de l'estat ens fa témer el pitjor de la fermesa de la negociació amb Madrid. (Recordem la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i la Llei de Seguretat Ciutadana, com a exemples de les ensopagades de Minoria Catalana aquests últims anys).

I finalment, hi va haver, en la discussió i aprovació de la Llei de la Policia de la Generalitat de Catalunya, un element absolutament negatiu, i que calia que fos cabdal: el consens de totes les forces polítiques, tot i l'aspecte positiu de l'oposició d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquesta oposició va permetre que les parets del Parlament sentissin les intervencions de Magda Oranich i Josep

Lluís Carod Rovira, que van exposar el que pensaven la immensa majoria de professionals de la nostra policia.

Tot plegat ha significat un pas endavant? Evidentment, si s'aconsegueix que els nostres Mossos d'Esquadra deixin de ser una policia majoritàriament guardapresons i arribin a ser una policia integral i judicial, tot això que tindrem. I serà un pas endavant. En els mesos vidents caldrà seguir amb molta atenció les decisions que hom prengui en aquest

camp i veure qui decideix veritablement: el president Pujol. I ell és conscient que l'actual equip del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, que ha complert –i cal respectar-ho– una etapa, ha de donar pas a altres persones, i a una nova estructura que comporti la creació d'un Departament de l'Interior, i potser també de Justícia, i el recobriment de la figura dels comissari general d'Ordre Públic de Catalunya, que faci possible el comandament real i efectiu

de la Policia de les institucions nacionals de Catalunya, Mossos d'Esquadra i polícies locals, i els CFSE de Catalunya, sota la responsabilitat del màxim representant de l'estat a Catalunya: el president de la Generalitat.

El discurs del president Pujol davant l'última promoció de la Policia de Catalunya a Mollet cal reconèixer que ens desvetlla l'esperança.

Miquel Sellarès
Ex-director general
de Seguretat Ciutadana

Cap a un futur millor

L'advocada Maria José Varela creu que si s'aprova definitivament la llei de l'avortament moltes dones garantiran la seua vida i la seua salut.

El Ministeri de Justícia acaba de fer públic l'avantprojecte de llei reguladora de la interrupció voluntària de l'embaràs, que preveu per fi una fórmula de despenalització durant els tres primers mesos de gestació.

El text legal representa un avanç qualitatiu, ja que respecta la recomanació del Parlament Europeu del 12 de març de 1990 que expressa: "c) que ha de garantir-se a les dones de tota la Comunitat Europea el dret a optar per la maternitat o per la interrupció d'un embaràs no desitjat".

La reforma aproxima la legalitat espanyola a la d'altres països de l'entorn, algun dels quals ja en la dècada dels anys setanta (França, el 1975, Dinamarca, el 1973, etc.) havien optat per fórmules que respectaven la lliure opció de la dona i curiosament en algun país com França això s'havia efectuat per iniciativa d'una ministra conservadora.

Aquí, en canvi, cada vegada que es mou un punt aquesta matèria s'alcen les mateixes veus irades, que oposen tots els obstacles que poden a la seua realització. D'aquesta manera, cal assenyalar que el 1983, davant un text legal de despenalització parcial, Alianza Popular va acudir al Tribunal Constitucional i va aconseguir

Manifestació feminista. El moviment feminista a lluitat incansablement per la desaparició de la punibilitat per a la dona que aborta.

de paraitzar-ne l'aplicació perquè considerava que els tres supòsits que preveia (violació de la dona, greu risc per a la seua salut o previsió de malformacions fetals) anava en contra del dret a la vida.

Llavors, com ara, es va equiparar avortament a assassinat i es van atribuir drets fonamentals a l'embrió que en manca de la titularitat perquè no és persona. La batalla es va portar fins i tot més enllà de la llei i algunes associacions han posat sistemàticament denúncies a dones i metges que s'han anat veient en el banc dels acusats i a vegades condemnats (recordeu els casos de doctor Pere Enguix, de València,

del doctor Sáenz de Santa María, de Màlaga, i de les doctores Sesma i Landa i el doctor Sánchez-Valverde de Pamplona).

En vista de la imperiosa necessitat que les dones no foren tractades com a delinqüents, molts metges han estat disposats a dictaminar que la prossecució en elles d'un embaràs no desitjat representava un risc greu per a la seua salut psíquica i per a això s'han fonamentat en el concepte de salut mental de l'Organització Mundial de la Salut. Però aquest criteri no és unànime en tots els facultatius i s'ha observat que el veuen de diferent manera els que exerceixen

en la sanitat pública que aquells que estan en la privada, els que viuen a Madrid, Bilbao o Barcelona, que els de Pamplona, Lleida o Àvila, amb la consegüent inseguretat jurídica.

El 17 de gener de 1991, Masdler Wagner, responsable per a la salut materno-infantil a Europa de l'OMS, va dirigir un comunicat a aquest país en què, entre altres coses, va dir en relació amb la legislació de l'avortament: "Cada intent que s'ha fet als països de prohibir-lo, l'únic que ha aconseguit és espantar les dones a realitzar avortaments il·legalment.

"L'elecció llavors no és l'avortament sí o